

KAKO ME SEDEMDESETLETNI PENZIČI RAZTURAVAJO V PING-PONGU

Žiga Valetič

Šport je negovanje rutinske spontanosti.

K mizi je prišel sivolasi gospod, za katerega me ne bi presenetilo, če bi bile večerne urice namiznega tenisa popestritev njegovega bivanja v domu za starejše občane Vnanje Gorice. Z loparjem v roki se je premikal počasi, malo je bil nagnjen naprej in popravljal si je očala, ki so mu zaradi teže lezla z nosu. Njegov pogled je bil nečimrno ravnodušen, deloval je utrujeno, kot da bi moral tisti dan že trikrat iz prvega nadstropja v pritličje in nazaj. Oblečen je bil v dolgo trenirko in mrščil je čelo. Na drugi strani mize je stalo njegovo popolno nasprotje – mladenič blizu štiridesetih, naspirdiran in željan dinamičnega razgibavanja.

Nekajkrat sva udarila za ogrevanje, ampak ogrevanje ne pove veliko o pravem razmerju moči – vsi namreč zabijamo dokaj dobro –, ko pa se začne igra rezanih žogic, pridejo na plano prave spretnosti! Prvi niz sem odigral zbrano in posebej veliko truda vlagal v to, da je bil vsak servis drugačen od prejšnjega: presenetljiv in plasiran v nepričakovano smer. Pri tem igra ključno vlogo psihologija pogledov in oči. Taktika se je obnesla in povedel sem z ena proti nič. A ker igramo na tri dobljene nize, je bila pot do končne zmage še dolga.

V namiznoteniško društvo sem se vklopil to jesen, potem ko loparja nisem vihtel skoraj dvajset let. V otroštvu so mi starši in vodja šolskega namiznoteniškega krožka privzgojili solidno tehnično osnovo za ta šport, kar se je za koristno izkazalo vsaj na občasnih pol-rekreativnih piknikih. Toda kmalu po vpisu v svoje novo društvo sem ugotovil, da sem še vedno »mlad in nadobuden«. Društvo je torej dobilo novega najmlajšega člana, medtem ko je bil dosedanji tik pred praznovanjem abrahama! Bodoči sovaditelji so si od »podmladka« takoj začeli preveč obetati in so me ocenili za nekakšnega Nea, odrešitelja, ki jih bo iz pete slovenske namiznoteniške lige najkasneje v naslednji sezoni popeljal v četrto. Gibe ima prave, so govorili, manjka mu rutine ... Po petih treningih in približno dvajsetih igrah sem skupaj spravil eno samo zmago in še za tisto sem se pošteno nagaral, dobri gibi gor ali dol ...

S sivolasim gospodom sva torej zamenjala strani, in ko sem razposajeno skočil na nasprotno stran, se je on šele začel po polžje premikati mimo mize. Ostal sem poskočen in odločen, da ga pogubim ter si prisvojim drugo letošnjo zmago. Tudi v drugem nizu mi je kazalo zelo dobro. Najino igro so opazovali igralci, ki so zaradi prepolnih miz pavzirali. Vodil sem s sedem proti tri, ko mi je brkati penzič s klopce rekel, da s takim serviranjem zanesljivo ne bom zmagal. Zmedel sem se, ker se mi je zdelo, da prvič letos serviram tako kot je treba. Nemudoma sem storil prvo servisno napako tistega dne, tako da žogica ni skočila niti čez mrežo. Ti nisem rekel? Serviraj bolj enostavno. Njegovi nasveti so bili brez dvoma dobronamerni, a izrazito kontraproduktivni. V drugo sem serviral bolj enostavno in nasprotnik mi je zabil kot rokometaš Sergej Rutenka, ostali gledalci pa so mu zaploskali in zraven vzklikali vzpodbudna gesla. No, saj gibe imaš pa vseeno prave, me je pokroviteljsko tolažil brkati penzič, češ, malo boš še popapcal, pa bo ... Takrat sem ugotovil, da jim predstavljam teren, kjer sami sebi in eden drugemu dokazujejo, da še niso za odmet in da sem v bistvu eden najbolj zaželenih soigralcev, ob katerem si do daske našponajo ego. Niz sem izgubil in bilo je ena proti ena.

Med nadaljevanjem so se komentatorji razgovorili o moji igri, kar bi sicer lahko naredili ob kaki drugi priložnosti, tako pa sem moral vleči na ušesa, namesto da bi pariral sivolasemu gospodu. Dva proti ena zanj! Potem je nekdo prinesel »posvečeno« polsladko vino, ki naj bi ga požegnal lokalni župnik in ko sem rekel, da mi ne paše piti med igro, je bil to preslab izgovor. Tudi ob besedah, da osebno nisem »posvečen«, me niso upoštevali, češ da tudi oni niso, in moral sem zvrniti kozarček.

Med tem dogajanjem nisem bil posebej pozoren na sivolasega nasprotnika, prepričan pa sem, da se je izognil pitju vina, saj je v četrtem nizu odlično izkoristil mojo zmanjšano zbranost. Še ena izgubljena igra torej in še en dober razlog za kovanje teorije zarote o zarotah namiznoteniških penzičev iz Vnanjih Goric in Brezovice.

Po vadbi, ob enajstih zvečer, so se soigralci zmenili, da gredo pogledat, kaj se dogaja v lokalnem bifeju, in gospod, ki me je premagal, je glasno razglašal, naj si v koledar zabeležijo ta in ta datum, ko bo praznoval svojo sedemdesetletnico. Nekoga od njih sem vprašal, koliko časa že vadijo skupaj in rekel je, da približno trideset let. Rutinerji! V tistem trenutku mi je postalo jasno, da bomo v četrto ligo prišli približno takrat, ko bo Stranka mladih iz parlamenta izrinila Stranko upokojencev. In to bo takrat, ko bodo v Stranki mladih že sami upokojenci, sin mojega bratranca pa novi najmlajši član našega namiznoteniškega društva. Upam samo, da jaz takrat ne bom edini. Član, namreč.